

I LA VICTÒRIA DEL REI SARGON

El sol feia hores que havia iniciat el seu camí per la volta del cel i començava ja a reflectir-se en els murs i en les parets de la nova ciutat d'Accad. La lluminositat de l'època de les collites era extraordinària, d'una claredat diàfana. Per això, els colors blaus i grocs, que recobrien majoritàriament les edificacions fetes amb paredats i rajoles de fang, resplendien de manera enlluernadora i deixaven bocabadats els visitants que acudien a la celebració de la gran victòria reial.

Els accadis ho contemplaven tot amb una gran satisfacció. Sentien l'orgull de ser el poble vencedor i acollien els sumeris amb condescendència. De fet, fins i tot es barrejaven els uns

amb els altres i admiraven junts la grandiositat de les diferents portes d'accés a la ciutat, la fortalesa del palau reial, les torres de vigilància o l'alçada imponent del gran zigurat. També se sorprenien amb la bellesa de les pintures que adornaven les principals parets amb escenes de caça o amb representacions de les batalles guanyades. Però, sobretot, se sentien atrets pels lleons i bous androcèfals i alats que guardaven l'entrada a les principals portes dels grans edificis. Els observaven amb admiració, però també amb por perquè representaven uns monstres que protagonitzaven moltes de les històries que havien escoltat de menuts.

No obstant això, ningú no deixava de creuar un portal per molt protegit que estiguera per aquells éssers mitològics. La curiositat, com sempre, és més forta que qualsevol altre sentiment i tots els carrers estaven plens de gent. Tot el món volia veure la desfilada que celebrava el triomf dels guerrers accadis i que recorria els principals carrers de la ciutat en direcció al palau reial. Hi

havia mercaders, botiguers, sacerdots, escrivans, llauradors, homes i dones lliures i esclaus que buscaven el millor lloc del recorregut per a no perdre detall de la comitiva, perquè l'accés al palau només el tenien els nobles i els grans funcionaris de l'exèrcit, com també els grans sacerdots.

Evidentment, on més lluia la desfilada era quan arribava al gran pati d'entrada i allí precisament era on la veien, des d'un balcó d'honor, el rei i tota la seua cort. Al costat del rei Sargon d'Accad es trobava la seua filla, la princesa Ixtar, i la seua dona, Taixlultum. També estaven, en un segon pla, els seus dos fills majors, Rimuix i Manixtuixu. Des del balcó contemplaven el pas dels reis i representants de les ciutats sumèries conquistades que venien a rendir vassallatge i també la marxa dels guerrers arquers, dels llancers i dels carros de guerra arrastrats per onagres domesticats, una espècie d'ases salvatges molt forts que es criaven per les muntanyes i valls dels rius Tigris i Eufrates, ara unificades davall el poder del primer emperador accadi.

El rei Sargon contemplava la desfilada amb evident complaença, però mantenia el gest hieràtic i amagava l'alegria que sentia davall la barba ornada amb tirabuixons.

–Per fi s'ha acomplit el meu somni! –murmurà perquè només l'escoltara Ixtar, la filla per qui sentia una predilecció especial.

–Sí, hui és el dia en què celebrem la teua victòria i la de tot el nostre poble –contestà la princesa.

El rei Sargon tenia fama ben guanyada d'home cruel i sovint despiadat. La seua mirada profunda i directa feia tremolar el més valent del seus súbdits, fins i tot el seu fill primogènit i hereu Rimuix. La seua dona es mostrava sempre submissa i només Ixtar era capaç de mirar-lo als ulls quan s'enfadava.

–Pots estar ben orgullós, pare –remarcà la princesa–. A pesar del teu origen humil, has aconseguit ser l'home més poderós de la Terra.

Sargon agrai amb els ulls les paraules de la filla. De fet, se li van humitejar de manera

involuntària quan, per uns segons, l'observà atentament. La bellesa d'Ixtar era extraordinària. Vestida amb aquella túnica estrenada per a l'ocasió, llarga i amb franges brodades que se li ajustaven al cos i adornats els cabells amb una diadema floral, era evident que la seua filla era ja tota una dona en tots els aspectes, en el físic i en el mental. Sargon feia temps que li havia detectat una intel·ligència superior a la de la resta dels seus fills i li havia proporcionat una educació acurada i variada. Li l'havia encarregada al gran mestre i sacerdot sumeri Zamug, que actuà com a tutor de la princesa.

Sargon, mentre veia la desfilada que es feia en el seu honor, es reafirmava en la decisió que havia pres quan Ixtar era encara una xiqueta. Zamug i un grup reduït de sacerdots dirigits pel mestre li havien transmés a la filla coneixements molt útils en astrologia, matemàtica, música, escriptura, geometria i altres disciplines. No era, per tant, d'estranyar que les seues paraules foren sempre encertades. Ixtar tenia raó. Hi havia motius per

a estar-ne ben orgullós, perquè, com li havia recordat la filla, el seu origen era ben humil. Tan humil que, en realitat, desconeixia quins havien sigut els seus pares.

La història se la sabia de memòria Ixtar de tantes vegades com li l'havia contada son pare.

—Vinga, pels grans favors que ens dona Inanna, deessa de l'amor i de la guerra! Conte'm, una vegada més, com va arribar a ser fill adoptiu d'aquell jardiner que tallava palmeres en la regió de la Muntanya! —insistia sovint Ixtar de xicoteta.

—Sembla que algun deu s'havia posat en contra meua —començava a narrar el rei Sargon, que abandonava davant la filla el seu geni habitual dominant i enfurismat—. La dona que em va engendrar, per algun motiu ocult, es veié obligada a abandonar-me. Potser no em volgué oferir en sacrifici en algun ritual per satisfer la fúria d'algun déu. El cas és que em va ben abrigar amb pells i em posà en una cistella de juncs que va untar amb betum perquè flotara i em va

deixar al riu. El corrent em va dur aigües avall i, gràcies a la deessa Inanna, vaig ser rescatat per un jardiner que recollia aigua per a regar les plantes que cultivava.

El pensament de Sargon tornà a la realitat quan començaren a sonar unes belles melodies musicals que exalçaven la victòria aconseguïda. Sonaven arpes, lires, llaüts, flautes i també timbals i tambors. Quasi un centenar de músics amenitzaven l'entrada al palau del seguici festiu que celebrava també la pau a les terres de Mesopotàmia. Durant molts anys havia estat sempre batallant amb els seus guerrers accadis i havia conquistat les grans ciutats que creixien a la vora dels rius Tigris i Eufrates, a les quals els oferia llibertat per a organitzar-se a canvi d'un tribut com a rei de reis.

Per això, acabada ja la desfilada i també el concert, el rei Sargon es retirà del balcó amb tot el seu seguici i recorregué les diverses estances del palau fins a arribar a la sala del tron, on l'esperaven ja els reis i els governadors de totes les ciutats,

des de la primera que havia conquistat, Kix, fins l'última, Uruk, que s'havia revoltat en repetides ocasions. Més de seixanta regnes de països i de ciutats de nord a sud del curs dels dos gran rius que regaven la terra i feien fertilitzar les collites es trobaven representats en aquella sala.

–El rei Sargon! –cridà un dels guerrers que custodiava la porta d'entrada.

I, immediatament, tot el món reverencià el monarca amb gest submís i, amb el cap abaixat, seguí de reüll el pas de tota la cort cap al lloc on es trobava el tron. Una vegada assegut, el rei donà l'ordre i començà la cerimònia de vassallatge amb l'oferiment dels regals que cadascú portava. Sargon assentia amb el cap, però procurava mostrar-se inexpressiu i amb gest seriós. La seua mirada penetrant resultava terrorífica i, a mesura que passava el temps, l'acte esdevenia tediós i els nervis es feien visibles en els gestos del monarca i també en els assistents. Per sort, Ixtar, de tant en tant, mirava el seu pare i el calmava amb un somriure lleu.